

Ametller florit 2013

El segon diumenge de febrer, des de l'any 1924, davant la tomba de Joan Maragall.

Cementiri de Sant Gervasi
10 de febrer de 2013
A les 12h del migdia

* * *

Obertura

Lectura de poemes

Interpretació de cançons a partir de poemes de Joan Maragall

Quartet I Tremanti
Pirinenca / música de Lluís Vila

Coral El Violet dels Lluïsos de Gràcia,
amb la col·laboració de pares i mares de cantaires

Sol, solet / música de Josep Ollé
L'ametller / música de Josep Ollé
La ginesta / cànon tradicional alemany

Cloenda coral
El cant de la Senyera / música de Lluís Millet

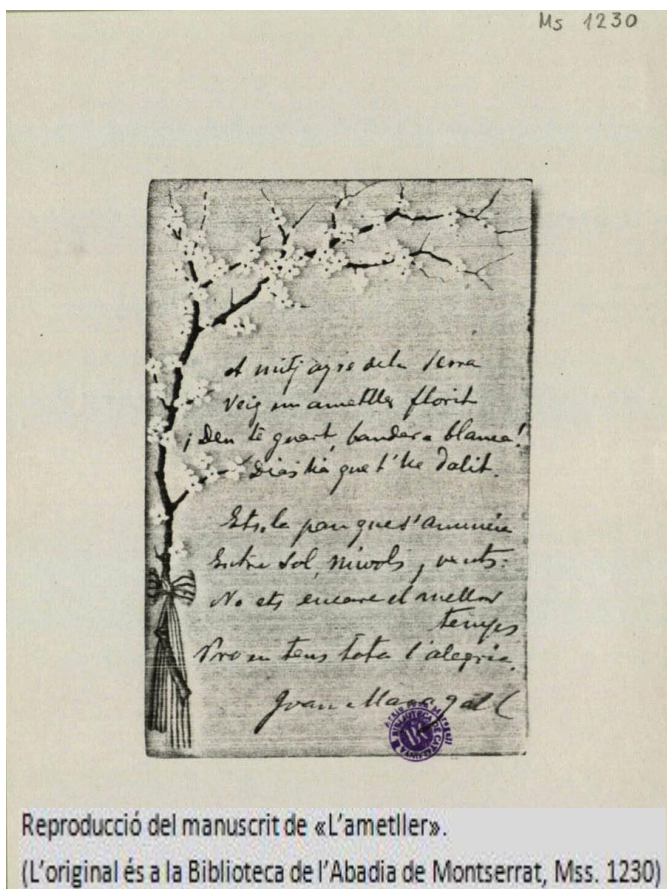
Han preparat aquestes cançons:
Marta Cordoní, Eva Martínez, Magalí Sala, Ricard Ripoll i Josep Ollé

Festa de l'Ametller Florit, record admirat de Joan Maragall

"Perquè hi ha un tresor més gran que la natura, i és l'esperit de la natura; i més que les lleis, i és l'atzar diví, origen de tota llei; i més que la dona aimada, i és l'amor: i la florida dels ametllers és l'epifania de l'esperit, de l'atzar i de l'amor". Joan Maragall, *Ja hi som*, de «El pas de l'any»

El 1924, admiradors de la poesia de Joan Maragall, van plantar un ametller al costat de la seva tomba al cementiri de Sant Gervasi de Barcelona i hi van llegir poemes. Des d'aleshores, el segon diumenge de febrer al punt del migdia, s'hi celebra un acte de record i d'admiració al gran escriptor.

Familiars, lectors, escriptors, s'apleguen en l'espai limitat que hi ha entre la tomba i l'ametller per escoltar el pensament del poeta expressat en la bellesa vital dels seus versos. Cadascú hi llegeix un poema de Joan Maragall, al costat de les flors de l'ametller, humils, fidels, bellíssimes. Després, a les escales properes, una coral de veus delicioses interpreta cançons que tenen per lletra els versos del poeta. El resultat és un acte de celebració pública i íntima a la vegada. Exaltació i recolliment són allí les dues característiques rellevants del record de Joan Maragall.

Reproducció del manuscrit de «L'ametller».
(L'original és a la Biblioteca de l'Abadia de Montserrat, Mss. 1230)

Si un escriptor gosés albirar el futur de la seva obra, segurament voldria un acte com aquest, espontani, lliure i entusiasta. Jo crec que el poeta barceloní aprovaria aquesta cita i gaudiria comprovant que els seus versos, escrits fa moltes anyades, encara ens sorprenen i ens emocionen. Així com, ara fa una mica més d'un segle, els fets històrics van remoure l'ànim del poeta fins a fer-lo patir profundament i empènyer-lo a escriure, de forma clara i contundent, pàgines per combatre la rutina i per despertar les consciències, em sembla que enguany els seus versos ens arribaran d'una manera que sentirem nova per tal com la història ens sacseja amb nous reptes i esperances.

Des del fred, allò que produeix més delit és llucar la proximitat de la bonança. És una alegria reunir-nos en la bellesa i ho és la d'uns instants de lligam que ens creïn la il·lusió dels miracles. No és un miracle que les belles flors clares brotin de la rude aparença de les branques de l'arbre? I no ho és que acabin convertint-se en aliment exquisit? Doncs, que l'esforç de cada un de nosaltres doni fruits a la pàtria estimada.

"Així jo declararia l'ametller arbre de la llibertat nostra; i la seva flor, flor nacional. Ja sé que un altre dia em vaig proposar una altra: la ginesta. Però, què hi fa? En tindrem dues. I de flors mai n'hi ha prou en l'esperit d'un poble." Joan Maragall, *Ja hi som*, de «El pas de l'any»

Maria Barbal